

Oppia Australiasta: hymyä huuleen

Palattuani elokuussa Amerikasta vietin useita päiviä yksin vanhalla sukutilallamme Evijärvellä. Se oli hyvä loma, johon sisältyi urheilua, lepoa ja akunlatausta syksyä varten. Katselin myös isäni vanhoja papereita ja löysin Australiasta v. 1969 lähettämäni oheisen valokuvan, jonka taakse olin kirjoittanut: "pohjalainen moukarinheiluttaja kengurujen maassa".

Kuva vie ajatukseni Australiaan ja Uuteen-Seelantiin, missä olen asunut useita vuosia. Olen nimittäin ensimmäinen Australiassa tohtorintutkinnon suorittanut suomalainen.

Muistan, kuinka kiekonheittoa harrastaneena ensi kerran tartuin moukariin 30 vuotta sitten. Siitä syntyi rakkaus, joka on säilynyt tähän saakka. Kahden kuukauden harjoittelun jälkeen sain lekan lentämään 50 m. Sen myös opin, että moukaria ei "heitetä", vaan sen kanssa on "leikittävä" tai "pelattava", kuten intialainen ystäväni asian ilmaisi.

Toinen urheilujaksoni Australiassa ja Uudessa-Seelannissa ajoittuu vuoteen 1991–92, kun heti Turun MM-kilpailujen jälkeen lähdin Etelän Ristin alle Suomen Akatemian tutkijana ja osallistuin näiden maiden veteraaniurheiluun.

Australian pääkaupungissa Canberrassa veteraaniurheilu on erittäin suosittua. Harjoituskilpailut järjestettiin joka torstai niin, että ainakin joka toinen viikko kukin sai kilpailla omassa lajissaan. Kun naiset heittivät, miehet olivat avulialta toimitsijoita - ja päinvastoin. Usein kilpailujen jälkeen järjestettiin barbeque- ruokailu joko kentällä tai jonkun osallistujan takapihalla. Ruokana oli useimmiten pihvi ja salaattia sekä juomana olutta, viiniä tai muuta virvoketta. Kilpailutuloksista pidettiin tarkkaa kirjaa, ja ikähyvityssperusteella vuoden lopulla palkittiin ennen kaikkea ne urheilijat, jotka olivat eniten parantaneet omaa tulostaan kilpailukauden aikana. Veteraaniurheilu oli ennen kaikkea hauskaa yhdessäoloa ja sosiaalinen tapahtuma paljon enemmän kuin meillä Suomessa. Mehän usein yritämme harjoitella ja kilpaillakin liian tosikkomaisesti. Ainakin suuremmilla paikkakunnilla voisimme yrittää soveltaa Australian mallia.

Ensi vuonna pidettävät Sydneyn olympialaiset tuovat Australian entistä paremmin myös suomalaisten tietoisuuteen. Suomi-Australia Yhdistysten Liitto järjestää Australia 2000 -arpajaiset, jossa pääpalkintona on edestakainen matka olympiakaupunkiin. Olemme suunnitelleet, että pussi arpoja lähettäisiin myös tämän lehden lukijoille myöhemmin syksyllä.

Sitten heinäkuussa 2001 järjestetään seuraavat veteraaniurheilun MM-kisat Australian kultarannikolla Brisbanen eteläpuolella. Parempaa paikkaa tuskin löytyy maapallolta. Pohjoismaiden mestaruuskilpailuihin Tanskassa osallistunut turkulaisten ydinjoukko teki jo päätöksen lähteä Australiaan 2001. Joku sanoi aloittavansa heti matkarahojen säästämisen kuukausittain.

Oman kunnan kohenemisen ja ystäväjoukon kasvun lisäksi veteraaniurheilu tarjoaa tilaisuuden nähdä uusia maita ja kulttuureja aivan eri tavalla kuin kiireiselle turistille on mahdollista. Koska olen käynyt Australiassa seitsemän kertaa, voin vakuuttaa, että Australia on aina matkan arvoinen.